

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a Mgr. et Mgr. Jaroslava Vávry ve věci

žalobkyně: **P. D. T.**, státní příslušník Vietnamské socialistické republiky
zastoupen advokátem Mgr. Markem Eichlerem
sídlem S. K. Neumanna 2052, 407 47 Varnsdorf

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, IČ 00007064
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 8. 2019, č. j. MV-94849-6/SO-2019

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 1. 8. 2019, č. j. MV-94849-6/SO-2019, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva

Shodu s prvopisem potvrzuje

vnitru (dále jen „*správní orgán I. stupně*“) ze dne 21. 5. 2019, č. j. OAM-14061-7/ZM-2019. Tímto rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo zastaveno řízení ve věci žádosti žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu podle ust. § 169r odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb. (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), neboť žádost byla vydána v době, kdy k tomu nebyl žalobce oprávněn.

2. Žalobce v žalobě namítal, že žalovaná aplikovala zákonná ustanovení naprosto nesprávným způsobem, nepřiléhavým konkrétní situaci žalobce. Konkrétně měla být porušena ust. § 2 odst. 1, 4, § 3, § 4 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“). Rozhodnutí správního orgánu I. stupně je pak v rozporu s ust. § 174a a § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně nevyzval žalobce k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. Pokud by tak učinil, žalobce by jistě svou žádost objasnil, čímž by bylo možné zamezit postupu správních orgánů a předejít zastavení řízení. Žalobce se svou žádostí evidentně domáhal prodloužení tehdejšího pobytového oprávnění, což správním orgánům sdělil při první možné příležitosti, tedy v podaném odvolání. Správní orgán pak pochybil, když správní řízení o jeho žádosti zastavil místo toho, aby vydal meritorní rozhodnutí. Žalovaná pak pochybila, když rozhodnutí správního orgánu I. stupně aprobovala. I v případě posouzení žádosti žalobce jako žádosti o vydání zaměstnanecké karty však nebylo namístě tuto zamítnout. Žalobce totiž splňoval podmínku vyjádřenou v ust. § 45 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, neboť dosáhl věku 18 let. Správní orgány se však naplněním této podmínky nikterak nezabývaly. Správní orgán I. stupně se nezabýval ani otázkou přiměřenosti dopadů svého rozhodnutí do sféry žalobce, žalovaná se pak omezila pouze na tvrzení, že se otázkou přiměřenosti zabývat nemusela. Při jednání soudu zástupce žalobce uvedl, že podáním žádosti měl žalobce úmysl změnit účel pobytu, již z toho důvodu, že oproti minulosti již nestudoval.

3. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla k jednotlivým žalobním námitkám stručně následující. Správní orgán I. stupně neměl povinnost vyzvat žalobce k vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu. Správní řízení bylo totiž usnesením zastaveno a usnesení o zastavení řízení je rozhodnutím procesním, nikoli rozhodnutím o věci samé. Správní orgán I. stupně postupoval správně, když žádost žalobce považoval v souladu s jeho formou i obsahem (včetně příloh) za žádost o vydání zaměstnanecké karty. Žalovaná odmítla i námitku žalobce stran dosažení věku 18 let, tedy splnění podmínky stanovené v ust. § 45 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žalobce dosáhl věku 18 let dne 1. 3. 2017, přičemž dlouhodobý pobyt za účelem společného soužití rodiny mu byl povolen s platností až od 1. 8. 2018. Žalobce tedy nedovrší věku 18 let v průběhu svého pobytu na území na základě dlouhodobého pobytu za účelem společného soužití rodiny. Vzhledem k tomu, že správní orgán I. stupně žádost žalobce usnesením zastavil, nebyl povinen posuzovat přiměřenost dopadů podle ust. § 174a zákona o pobytu cizinců. Závěrem žalovaná navrhla žalobu zamítnout. Při jednání soudu zdůraznila, že znění § 45 odst. 2 zákona o pobytu cizinců považuje za jednoznačné, odkázala na rozhodnutí Městského soudu v Praze ve věcech sp. zn. 46 A 2/2016 a sp. zn. 8 A 48/2010.

4. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v rámci uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*s.ř.s.*“), podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalované ve smyslu § 75 odst. 1 s.ř.s.

5. Žaloba byla podána včas (§ 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná.

6. Předmětem přezkumu v nyní posuzované věci je rozhodnutí o zamítnutí odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně o zastavení řízení o žádosti žalobce o vydání zaměstnanecké karty. K žalobním námitkám pak soud konstatuje, že některé z nich uplatnil žalobce již v podaném odvolání a žalovaná se s nimi řádně vypořádala.

7. Podle ust. § 45 odst. 2 zákona o pobytu cizinců: *„Cizinec, který vstoupil na území za účelem společného soužití rodiny podle § 42a a je držitelem povolení k dlouhodobému pobytu za tímto účelem, je oprávněn po 3 letech pobytu na území nebo po dosažení věku 18 let požádat ministerstvo o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem.“*

8. Podle ust. § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců: *„Usnesením se také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal žádost o prodloužení doby platnosti a doby pobytu na území na dlouhodobé vízum, žádost o povolení k dlouhodobému pobytu nebo žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu není oprávněn; to neplatí, pokud je o dříve podané žádosti rozhodováno poté, co začala běžet lhůta, v níž byl cizinec oprávněn tuto žádost podat.“*

9. Jak soud již shora zmínil, některé žalobní námitky jsou faktickým opakováním námitek odvolacích. Proto bude podstatné vyhodnocení toho, jak se s těmito námitkami vypořádala žalovaná. Soudní přezkum ve správním řízení totiž není dalším přezkumným kolem ve správním řízení, nýbrž je zaměřen především na posouzení toho, zda ve správním řízení byla dodržena garantovaná práva žalobce. K tomu je třeba ještě uvést, že obě rozhodnutí správních orgánů tvoří jeden celek.

10. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce dne 11. 3. 2019 podal žádost o zaměstnaneckou kartu na stejnojmenném formuláři. V oddílu „požadované zaměstnání“ uvedl jako zaměstnavatele společnost „Foxconn European Manufacturing Servis s.r.o.“ Na přední straně žádosti pak vyplnil i 11místné číslo volného místa (jde o číslo volného místa, na které je žádáno vydání povolení nebo souhlasu se změnou zaměstnavatele nebo zařazení). K žádosti žalobce přiložil svůj cestovní pas Vietnamské socialistické republiky, Pracovní smlouvu ze dne 1. 8. 2018, podle níž je žalobce od téhož dne zaměstnán u společnosti Foxconn European Manufacturing Services s.r.o. na pozici montážní dělník elektrotechnických zařízení, Dohodu o změně pracovní smlouvy, Nájemní smlouvu a některé další dokumenty.

11. Usnesením ze dne 21. 5. 2019, č. j. OAM-14061-7/ZM-2019 rozhodl správní orgán I. stupně tak, že správní řízení podle ust. § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců zastavil, neboť žádost byla podána v době, kdy k tomu nebyl žalobce oprávněn. V odůvodnění pak vysvětlil, že žadatel – žalobce pobýval na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, které mu bylo vydáno s platností od 1. 8. 2018 do 25. 3. 2019. Toto povolení mu bylo uděleno za účelem společného soužití s otcem, panem N. Q. K. (v odůvodnění se správní orgán dopustil chyby v psaní, když jako otce uvedl samotného žalobce). Vzhledem ke shora uvedenému byl žalobce oprávněn podat žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu pouze za podmínek uvedených v ust. § 45 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Z cestovního dokladu pak správní orgán ověřil, že žalobce přicestoval do České republiky dne 8. 7. 2018 na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny. Na základě těchto skutečností tak správní orgán uzavřel, že žalobce v době podání žádosti o zaměstnaneckou kartu nesplňoval ani jednu z alternativních podmínek uvedených v ust. § 45 odst. 2 zákona o pobytu cizinců a žádost žalobce je tak zjevně právně nepřípustná.

Proto správní orgán podle ust. § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců řízení o této žádosti zastavil.

12. Žalobce podal proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvolání, ve kterém předně uvedl, že žalobce měl svou žádost v úmyslu prodloužit platnost svého pobytového oprávnění. Správní orgán chybně posoudil žádost žalobce jako žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu, když jej měl však dle obsahu a základních zásad správního řízení posoudit jako žádost o prodloužení stávajícího pobytového oprávnění. Správní orgán o svém postupu žalobce žádným způsobem neinformoval, neposkytl mu možnost vyjádřit se, čímž rezignoval na svoji povinnost řádně zjistit skutkový stav. Správní orgán rovněž nezkoumal přiměřenost dopadů svého rozhodnutí. Podle žalobce se navíc nejednalo o zjevně nepřipustnou žádost.

13. Žalovaná odvolání žalobce rozhodnutím ze dne 1. 8. 2019, č. j. MV-94849-6/SO-2019 zamítla a potvrdila rozhodnutí prvostupňového orgánu. Ztotožnila se se závěrem správního orgánu I. stupně stran toho, že žalobce v době podání žádosti nesplňoval ani jednu ze zákonem stanovených podmínek ust. § 45 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. K námitce žalobce, že měl správní orgán I. stupně posuzovat žádost dle obsahu a tudíž jako žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu, žalovaná uvedla, že ze žádosti nebylo možno usoudit, že by žalobce měl v úmyslu požádat o prodloužení a nikoli povolení pobytového oprávnění. Jelikož správní orgán nerozhodoval meritorně, nebyl povinen zkoumat přiměřenost dopadů ve smyslu ust. § 174a zákona o pobytu cizinců.

14. Soud v dané věci po přezkoumání námitek žalobce konstatuje, že žalobu nepovažuje za důvodnou a ztotožňuje se s napadeným rozhodnutím žalované, jakož i prvostupňovým rozhodnutím.

15. Krajský soud je toho názoru, že správní orgán I. stupně postupoval správně, když řízení o žádosti o vydání zaměstnanecké karty zastavil. Před podáním žádosti o zaměstnaneckou kartu pobýval žalobce na území České republiky na základě dlouhodobého pobytu za účelem společného soužití rodiny. Jak už bylo několikrát zmíněno, na základě ust. § 45 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, je cizinec oprávněn žádat o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem až po 3 letech pobytu na území nebo po dosažení věku 18 let. Nelze souhlasit s názorem žalobce, že tento splňuje podmínku požadovanou citovaným ustanovením, konkrétně dosažení věku 18 let.

16. Citované ustanovení je totiž třeba vykládat tak, že cizinec musí věku 18 let dovršit během svého pobytu na základě dlouhodobého pobytu za účelem společného soužití rodiny na území. Výklad užitý žalobcem v žalobě, tedy, že postačí, když o pobytové oprávnění žádá cizinec starší 18 let, není správný. Zákonodárce prostřednictvím předmětného ustanovení konstruuje dvě alternativní podmínky, z nichž alespoň jedna musí být splněna. Pokud by měl zákonodárce v úmyslu oprávnit k požádání o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem obecně cizince, kteří dovršili věku 18 let, pak by nedávala smysl alternativní podmínka v podobě nezbytných 3 let pobytu na území. Pro výklad přijatý správními orgány dále hovoří i skutečnost, že ten, komu svědčí právo požádat o vydání povolení, je hned na počátku daného ustanovení označen jako „cizinec, který vstoupil na území za účelem společného soužití rodiny podle § 42a“. Z toho tedy vyplývá, že žalobce mohl o vydání povolení požádat pouze za předpokladu, dosáhl-li věku 18 let během svého pobytu na základě dlouhodobého pobytu za účelem společného soužití rodiny. Již shora uvedeno, že žalobce toto pobytové oprávnění počal realizovat až dnem 1.

8. 2018, přičemž v té době mu již bylo 19 let. Žalobce tedy v době podání žádosti tuto podmínku nesplňoval. Alternativní podmínku v podobě nejméně 3 let pobytu na území na základě uvedeného pobytového oprávnění rovněž nesplňoval, což žalobce ani nespornuje. Poté, co správní orgán I. stupně ověřil, že žalobce nesplňuje podmínky dané ust. § 45 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, nezbylo mu, než žádost žalobce zastavit postupem dle ust. § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.

17. Rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 21. 3. 2013, č.j. 4 As 11/2012, na nějž odkazuje žalobce, není na tento případ přílehlavý, neboť se týká odlišných okolností. V odkazovaném rozsudku se jednalo o situaci, kdy správní orgán nebyl oprávněn zastavit řízení podle ust. § 66 odst. 1 písm. c), neboť přihláška k registraci silničního motorového vozidla neobsahovala podstatnou vadu, která by bránila pokračování v řízení. Jak ale uvedla žalovaná ve vyjádření k žalobě a jak plyne ze správního spisu, v případě žalobce bylo zastaveno řízení o žádosti nikoli pro podstatnou vadu, ale z důvodu, že žádost byla podána v době, kdy k tomu nebyl žalobce oprávněn.

18. Odmítnout je třeba i další žalobní námitku, kterou žalobce uplatnil již v odvolacím řízení, a sice nesprávné posouzení žádosti správním orgánem. S tím pak souvisí i námitka nevyzvání žalobce k seznámení se s podklady pro rozhodnutí dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu. K prvně uvedené námitce soud odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí a ztotožňuje se s ním. Žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobce ve formuláři „Žádost o zaměstnaneckou kartu“ zaškrtl, že žádá o povolení, vyplnil číslo volného pracovního místa, uvedl požadované zaměstnání u konkrétního zaměstnavatele a k žádosti přiložil kromě jiného i pracovní smlouvu. Žalovaný tak neměl sebemenší důvod posuzovat žádost žalobce jinak, než jako žádost o vydání zaměstnanecké karty. Pokud žalobce již v odvolání namítal, že správní orgán měl žádost posoudit nikoli podle formy, ale podle obsahu, pak ze shora uvedeného vyplývá, že právě na základě obsahu lze dojít k jedinému závěru, tedy že žalobce požádal o vydání zaměstnanecké karty. Na základě takto nastíněného skutkového stavu nelze přisvědčit žalobci v tom, že z žádosti je evidentní, že se domáhal prodloužení stávajícího pobytového oprávnění. Tuto potenciální a tvrzenou nejasnost ostatně žalobce relativizoval při jednání soudu, kdy jeho zástupce uvedl, že cílem podání žádosti bylo změnit účel pobytu.

19. Správným shledává soud i postup orgánu I. stupně fakticky aprobovaný žalovanou v tom, že nebylo povinností správního orgánu I. stupně vyzvat žalobce k seznámení se s podklady pro rozhodnutí dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu, neboť se nejednalo o meritorní rozhodnutí. Tato námitka byla vznesena až v žalobě. Tento závěr lze podložit i rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 2. 2016, č. j. 15 A 196/2013-49, který uvedl mimo jiné, že „*k námitce, že žalobce nebyl seznámen s podklady pro rozhodnutí ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu soud uvádí, že žalobce skutečně nebyl bezprostředně před vydáním rozhodnutí správního orgánu I. stupně (po zrušení jeho původního rozhodnutí žalovaným) vyzván o možnosti seznámit se s těmito podklady. Tato skutečnost však nepředstavuje žádné pochybení, neboť dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu platí, že nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal. Z právě předestřené dikce ust. § 36 odst. 3 správního řádu tak jednoznačně vyplývá, že se vztahuje na rozhodnutí ve věci a nikoliv na pouhá procesní rozhodnutí, mezi něž dozajista patří i rozhodnutí o zastavení řízení.*“ S obdobným posouzením se ztotožnil i Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 19. 8.

2015, č. j. 11 A 64/2013-50, když uvedl, že „v projednávané věci nemohlo k porušení tohoto ustanovení (pozn. soudu – ust. § 36 odst. 3 správního řádu) dojít. Správní spis v této věci totiž neobsahuje nic jiného, než žádost podanou žalobcem a doklady jím předložené. Obsahuje tedy jen listiny, které jsou žalobci známy a k nimž se tedy měl možnost vyjádřit, považoval-li to za potřebné. Soudu ostatně není zřejmé, jaký účel by mělo žalobce vyzývat k tomu, aby se vyjádřil k vlastní žádosti, kterou sám žalobce vlastnoručně sepsal, a k důvodům, které sám správnímu orgánu předal. Ani v žalobě žalobce neuvádí, jaký by měl být smysl takového kroku a jaký měla vliv jím tvrzená vada řízení na výsledek řízení. Navíc nelze pominout, že řízení o žádosti žalobce bylo zastaveno [...], takže správní orgán o meritu věci skutečně nerozhodoval. V takovém případě nelze vytýkat žalovanému, že žalobce s podklady pro rozhodnutí neseznámil.“ K tomu zdejší soud dodává, že stejný sled událostí nastal i nyní posuzované věci, rovněž obsah správního spisu byl obdobný. Pochybení ve smyslu nezaslání výzvy ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu tedy nenastalo.

20. Pokud jde o námitku zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí, pak soud musí konstatovat, že jde o další námitku, již uplatněnou v odvolacím řízení, kterou dostatečným způsobem vypořádala žalovaná v napadeném rozhodnutí. Žalovaná uvedla, že pokud správní orgán I. stupně zastavil řízení, tedy rozhodl nemeritorním způsobem, pak nebyla jeho povinnost zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí. Tento závěr pak žalovaná v napadeném rozhodnutí dostatečně podepřela přílehlavou judikaturou NSS. Krajský soud se s tímto závěrem plně ztotožňuje. K tomu, že ne při všech rozhodnutích je správní orgán povinen zkoumat přiměřenost jejich dopadů, lze odkázat na rozsudek NSS ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30. Například v bodě 23 citovaného rozsudku NSS uvedl, že „nelze souhlasit se závěrem, že dle § 174a zákona o pobytu cizinců by se měla přiměřenost dopadů posuzovat u každého rozhodnutí dle tohoto zákona. Nelogičnost požadavku na posuzování přiměřenosti u každého takového rozhodnutí je nejvíce patrná zejména u těch rozhodnutí, která jsou vydávána na žádost samotného cizince, např. zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu na žádost cizince dle § 77 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců či zrušení povolení k trvalému pobytu na žádost cizince dle § 87l odst. 2 daného zákona.“ V citovaném rozsudku se jednalo o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu, přičemž NSS v bodu 35 uvedl, že „podmínky pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu v § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců nejsou pojaty natolik přísně, aby bylo nutné je doplňovat o zkoumání přiměřenosti dle § 174a daného zákona.“ K tomu je třeba ještě dodat, že v nyní projednávané věci se nejedná ani o meritorní rozhodnutí, tedy například zamítnutí žádosti o zaměstnaneckou kartu, ale pouze o rozhodnutí procesního charakteru.

21. Tvrzení zástupce žalobce o tom, že se správní orgány zastavením řízení účelově vyhnuly zákonné povinnosti zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí, není na místě. Jak již bylo řečeno výše, správní orgán v důsledku nesplnění podmínky stanovené ust. § 45 odst. 2 zákona o pobytu cizinců neměl jinou možnost než řízení zastavit, a to v souladu s ust. § 169r odst. 1 písm. d) téhož zákona. To však žalovaná již jednou dostatečně uvedla v napadeném rozhodnutí. Jestliže žalobce, jak sám uvádí, měl v úmyslu požádat o prodloužení dosavadního pobytového oprávnění a nikoli o zaměstnaneckou kartu, nic mu nebránilo podat si novou, tentokrát již správnou žádost.

22. Ve věci s podobným skutkovým základem rozhodoval Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 6. 5. 2014, čj. 8 A 48/2010-45 se závěry jako v nyní souzeném případě,

z čehož se podává, že postup žalované ani výsledek přezkumu soudem nejsou odlišné od dosavadní praxe.

23. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

24. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný. Žalované podle obsahu správního spisu nevznikly takové náklady soudního řízení, které by přesahovaly rámec běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice, 24. června 2020

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu